

γνώσεις του, να μᾶς τὴ βάλει στὸ κεφάλι μονομιᾶς.

Ἡ παράδοση τελειώσε κι' ἄρχισε ἡ καλλιγραφία. Γιὰ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ κ. Χάμελ μᾶς εἶχε ἐτοιμάσει ὑποδείγματα ἐντελῶς καινοῦργα, ὅτὰ ὅποια εἶχε γράψει μὲ ὠραία γράμματα τὶς λέξεις: Γ α λ λ ί α, Ἀ λ σ α τ ί α, Γ α λ λ ί α, Ἀ λ σ α τ ί α. Ἐπρεπε νὰ βλεπε κανεὶς πὼς προσπαθοῦσαμε νὰ ξαναγράψουμε αὐτὲς τὶς λέξεις μὲ μιὰ ἀπόλυτη οἰωνπὴ. Δὲν ἄκουγε κανεὶς τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ τρίξιμο τῆς πέννας στὸ χαρτί. Γιὰ μιὰ στιγμή μάλιστα μπῆκαν ἀπὸ τὸ παράθυρο μὰ κανέναν δὲν τὶς ἐπρόσεξε, οὔτε κι' αὐτοὶ οἱ πολλοὶ μικροὶ ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ χαράξουν τὶς καλλιγραφικὲς τούς μ α γ κ ο ὄ ρ ε ς, ὅλοι μὲ μιὰ καρδιά, μὲ μιὰ συνείδηση... Στὰ κεραμίδια τοῦ σχολείου περσιῶτα περπατοῦσαν καὶ ἀκρίφκα ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τους:

— Μῆπως κι' αὐτὰ θὰ τὰ ὑποχρεώσουν νὰ μιλοῦν γερμανικά; Κάθε τόσο, σηκώνοντας τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ τετραδιὸ μου, ἔβλεπα τὸν κ. Χάμελ ἀκίνητο στὴν ἔδρα του νὰ κοιτάζει μ' ἐπιμονὴ ὅλα τ' ἀντικείμενα ποὺ εἶταν γύρω του, ὡς νὰ θέλε νὰ πᾶρε μὲς' οἱ πατιὰ του δλόκληρο τὸ μικρὸ οἶκμα τοῦ σχολείου... Σκεφθῆτε! πρὸ σαράντα χρόνων εἶταν ἐκεῖ στὴν ἴδια θέση, μὲ τὴν αὐτὴ ἀπέ'αντι του καὶ τὴν ἰαζή ποὺ εἶταν πάντοτε ἡ ἴδια... Μονάχα τὰ θρανία ἀπὸ τὴν πολλὴ χροῖον εἶχαν φαγωθεῖ. οἱ καρδιὲς τῆς ἀδελφῆς εἶχαν μεγαλώσει καὶ ἡ ροδιά ποὺ εἶχε φοιτῆσει ἴδιος, ἀκέπαζε τώρα τὰ παράθυρα κι' ἔφτανε ὡς τὰ κεραμίδια.

Τὶ σπαργμὸς καρδιάς ἔπρεπε νὰνε γι' αὐτὸν τὸ δυναυχ:ομένο ἄνθρωπο ἡ ἐγκατάλειψη ὄλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων, καθὼς μάλιστα ἀκούγε ἔκείνη τὴ στιγμή τὴν ἀδελφὴ του νὰ πηγαίνεσχεταὶ στὸ ἀπάνω πάτωμα ἐτοιμάζοντας τὶς ἀποσκευὲς τους! γιατί ἔπρεπε νὰ φύγουν αὐριο, νὰ φύγουν ἀδρ.ο γιὰ πάντα.

Πὼς βόσπηξε καὶ μᾶς τελειώσε τὸ μάθημα! Ἰότερα ἀπὸ τὴν καλλιγραφία εἶχαμε ἱστορία! ἔπειτα οἱ μικρὴ ἄρχισαν νὰ συλλαβίζουν ὅλη μαζὶ: β ἄ, β ἔ, β ἰ, β ὄ, β ὕ. Ἐκεῖ, στὸ βόσπος τῆς τάξεως, ὁ μπάροζ Χάουζερ εἶχε φορέσει τὰ γιαιδιὰ του καὶ κρατῶντας τὸ ἀλφίβητρίο μὲ τὰ δυνὸ του χεῖρα, ἐπαναλάμβανε τὶς συλλαβὲς: μαζὶ τους. Ἡ φωνὴ του ἔερχε ἀπὸ συγκίνηση καὶ εἶταν τόσο ἄσπαιο νὰ τὸν ἀκούς. Ὡστε εἶχαμε κάθε διδθεση νὰ γελᾶσουμε καὶ νὰ κλάψουμε. Ἀχ! θὰ θυμᾶμαι πάντοτε αὐτὸ τὸ τελευταῖο μῆθημα.

Ἀζαφνα τὰ ρολοὶ τῆς ἐκκλησίας σήμανε μεσημέρι. Τὴν ἴδι στιγμή οἱ σὸἀλιγγες τῶν Πρῶσων ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὰ γυμνάσια ἀκούοπκαν ἐξῶ ἀπὸ τὰ παράθυρα μὲς... Ὁ κ. Χάμελ σηκώθηκε ἀπάνω στὴν ἔδρα του κατὰχλωμος. Ποτὲ δὲ μοῦ εἶχε φανεῖ τόσο ψηλός.

— Φίλοι μου, εἶπε, φίλοι μου, τῶ... τῶ... Μὰ κἀνὶ τὸν ἔπιγε. Δὲ μπόρεσε ν' ἀποτελειώσει τὴ φράση του. Τότε σηκώθηκε πρὸς τὸν πίνακα, πήρε ἕνα κομμάτι κωμῶλια, καὶ ἀκουμπῶντάς τὴ μὲ ὄλη του τὴ δύναμη, ἔγραψε μὲ ὄσο πιὸ μεγάλη γράμματα μοροῦσε:

— ΖΗΤΩ Ἡ ΓΑΛΛΙΑ!
Ἐπειτα ἔμεινε ἐκεῖ, μὲ τὸ κεφάλι σηκωγμένο στὸν τοῖχο καὶ χωρὶς νὰ μᾶς μιλήσει, μὲ τὸ χεῖρ του μᾶς ἔκανε σημεῖο:
— Τελειώσε... πηγαίνετε...
Alphonse Daudet

ΒΡΟΧΗ ΣΤΟ ΚΥΜΑ

Ἄπο τὴν μαθρον οὐρανὸ ψιλλὴ βροχοῦλα στάζει κι' ἄνθος δὲν εἶν' ἔδω νὰ πιη, δοντοῖα διασπασμένο ἔδω εἶνε θάλασσα πλατεῖα καὶ κῆμα λουσασμένο κ' ἡ ἀνωφέλενη βροχὴ τὰ δάκρυά μου μοιάζει.

ΟΔΟΠΟΡΟΣ

Δὲν θέλω ἐγὼ τριαντάφυλλα στὸν ἔρημό μου δρόμο δέντρο δὲν θέλω νὰ σταθῶ, πηγὴ νὰ ξεδιψᾶσω.
Ἐγὼ ἀνεβαίνω τὸ βουνό, μ' ἕνα σακαρὸ στὴν ὄμο. Τοῦ φθ' ἠωποῦρου ἄς ἀπλωθοῦν τὰ φύλλα περᾶσο.

ΠΡΩΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Ἰσκιοί, δροσιές, θροήματα ἱερά, φωτὸς παιγίδια, ψυχὲς τοῦ δάσους μουσικὲς, ἀπ' τὰ πουλιὰ ὡς τὰ φῖδια, κἀνὶ μοῦ λέει πὼς ἔζησα μαζὶ σας μὴν ἡμέρα κ' ἕνας τυφῶνας μ' ἄρπαξε καὶ μ' ἔσπριξε ἔδοῦερα.

Παῦλος Νιρβάνας

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μία ἀπάντησις τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Βου

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ ταξείδια, ποὺ ἔκανε ἰνκόγγνιτο, ὁ αὐτοκράτωρ Ἰωσήφ ὁ Βος ἔβλεπε, μιὰ μέρα σ' ἕνα μικρὸ χάνι. Ζήτησε νὰ ξυρισθῆ καὶ ὁ ὑπηρετῆς ποὺ τοῦ πῆχαιε τὸ ζεστὸ νερό, βλέποντάς τον μὲ ροῦχα ἀδίκου, τὸν ρώτησε:
— Δὲν μοῦ λέτε, κύριε, σὰς παρακαλῶ, μήπως ἀνήγητε στὴν αὐλὴ τοῦ αὐτοκράτορος μᾶς;
— Μάλιστα.
— Καὶ τί ὑπηρεσία κάνετε στὸν Μεγαλειότατο;
Ἰωσήφ ὁ Βος, μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο σαπουνιάδες, γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑπηρετοῦ καὶ τοῦ εἶπε ἴσηχα:
— Ἐγὼ τὴν τιμὴ νὰ τὸν ξυρίζω.

Ἐνα μάθημα

Τὴν παρακάτω ἱστορία, τὴ διηγῆθηκε στὶς βελγικὲς ἐφημερίδες, ὁ ὑπουργὸς τοῦ Βε' γ' ον, Βάντερβελντ.

Ὅταν ἐγένετο τὸ σὺνέδριον τῆς Λωζάνης, ὁ Τσιτσεριν, ἀντιπρόσωπος τῆς Δημοκρατίας τῶν Σοβιέτ, ἐξήτησεν μίαν συνέντευξιν ἀπὸ τὸν λόρδον Κῶρζον.
Ἐφθασε ἀκριβῶς, τῆς ὁρισμένην ὥραν καὶ εἰσῆχθη ἀμέσως.
Ἐκείνη τὴν ὥραν ὁ λόρδος Κῶρζον ἔγραψε, καὶ ἐξακολούθησε τὴν ἐργασίαν του, χωρὶς νὰ σηκῶσει τὸ κεφάλι.
Ὁ Ρῶσος ἔβησεν ἑλαφρά, γιὰ νὰ ἐνοηθῆ ἡ παρουσία του, ἀλλὰ ὁ Κῶρζον, οὔτε κινήθηκε διόλου. Ἐπαύησε πῶς δυνατὰ. Τότε ὁ λόρδος γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί θέλετε;
— Ἦθελα ἀπλῶς νὰ σᾶς πῶ, ἀπήνησεν ὁ Τσιτσεριν, ὅτι ἡ οἰκογένεια τῶν μαρόνων Τσιτσεριν εἶνε πολὺ πῶς ἀρχαία, παρὰ ἡ οἰκογένεια τῶν Κῶρζον... Τίποτε ἄλλο. Χαίρετε, κύριε!
Καὶ ἀξιοῦρηπῶς ὁ σύντροφος-βαρῶνος, ἐξήλθε, ἀφήσας κατὰ πλῆκτο τὸν λόρδο.

Ὁ καρβουνιάρης εἶνε κύριος στὸ σπῆτι του

Φραγκίσκος ὁ πρῶτος, περιπληνηθεὶς σ' ἕνα κυνήγι, μπῆκε κατὰ τὰς 9 τὸ βράδυ, στὸ καλύβι ἑνὸς καρβουνιάρη. Ὁ νοικοκύρης ἔλειπε καὶ δὲν βρῆκε ἐκεῖ παρὰ τὴν καρβουνιάρισσα νὰ ζεσταίνεται ἔμπρὸς στὸ τζάκι. Ἦταν χειμῶνας καὶ εἶχε βρεξέει ἀρκετὰ. Ὁ αὐτοκράτωρ ζήτησε λίγς ζῆμο νὰ ζεσταθῆ καὶ μιὰ ἀκρη γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀπήνησεν εὐχαρίστως, μόνον πρέπει νὰ περιμένουνε τὸν ἄνδρα τῆς.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐν τῷ μεταξῷ, κάθησε σ' ἕνα σκαμνὶ μισοπασμένο, τὸ μόνο ἐπιπλο, ποὺ ὑπῆρχε μέσα στὴν καλύβα. Κατὰ τὰς δέκα ἤρθε καὶ ὁ καρβουνιάρης, πεθαμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, βρεγμένος, μουσικιὸ ἀπο τὴν βροχὴ φορτωμένος ὕδα, πεινασμένος, παγωμένος, δυστυχῆς.

Ἡ γυναῖκα τοῦ εἶπε γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ξένου. Ἐκείνος τὸν ἐχαίρησε, βραγαλ' τὸ καπέλλο του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ σκαμνὶ, γιὰ νὰ καθῆσθ αὐτός.

— Συγγνώμην κύριε, τοῦ εἶπε, θὰ σὲ σηκῶσω ἀπὸ αὐτοῦ γιατί σ' αὐτὸ τὸ σκαμνὶ, κάθουμαι κάθε βράδυ, σὺν γυρίζω σπῆτι μου.
Ἐπειτα τὸ λέει καὶ ἡ παροιμία, τοῦ εἶπε.

Cr, par droit et par raison
Chacun est maitre en sa maison,

(Κάθε νόμος τὸ λέει καὶ γραφῆ ὅτι στὸ σπῆτι του καθέννας εἶνε νοικοκύρης).

Ὁ Φραγκίσκος γέλασε ἀπ' καρδιάς μὲ τὴν παροιμία καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ σκαμνὶ καὶ κάθη σ' ἀπάνω σ' ἕνα κούτσουρο.
Ἐφαγαν τὴ σούπα τους.

Ὁ καρβουνιάρης ἄρχισε νὰ λέη τὰ παρῶματα του. Κατεφέρετο κατὰ τὸ Κράτους, ποὺ ἀπηγόρευσε τὸ κυνήγι.

Ἐπειτα στρεφόμενος μὲ ἐμπιστοσύνη στὸν ξένο του, τοῦ εἶπε:
— Μοῦ φαίνεσαι γιὰ ἔιμιος ἄνθρωπος, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μὲ πάρῃς στὸ λαιμό σου. Ἐγὼ μέσα στὸ σακκοῦλι μου, ἕνα κομμάτι ἀγρῆ-χοιτροῦ. Θα τὸ πῆσω νὰ τὸ φᾶμε. Ἀλλὰ τὸ νοῦ σου! Τιμοῦδιά !!

Ὁ Φραγκίσκος τοῦ ἔδωσε τὸν λόγον του, ἔφαγε τὸ ψητὸ ἀγριογούρουνο μὲ ὄρεξι καὶ κοιμήθηκε θαυμάσια κοντὰ εἰς τὴν γωνιά... Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν καρβουνιάρην ποῖτς εἶνε.

Ὁ καρβουνιάρης μόνον ποὺ δὲν ἔπεσε ξερός.
Ἀπὸ τότε ἔμεινεν ἡ παροιμία εἰς τοὺς Γάλλους.
— «Ὁ καρβουνιάρης ἶνε κύριος στὸ σπῆτι του».

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,